



HABRUTA NIGHT

BKLYN: MONDAY 7•8•19 | 8 PM
@ SHAARE ZION

DEAL: TUESDAY 7•9•19 | 8 PM
@ DEAL SHUL

**Tonight's learning is Dedicated
L'Refuah Shelema Refael David Ben Claudie**

“

Topic:

**TZEDAKAH
COMMITMENTS**

”

Topic Discussion:

- If one decides to give tzedakah to a collector and the collector leaves the room, must he chase after him?
- If one thought to give money to a poor man, but forgot his wallet at home, must he still give?
- If one was offered an Aliyah, he was thinking to give \$201. Can he switch it to a lower amount when he gets to מי שברך?
- If one donated something בלי נדר, does that mean he can retract?
- Is there a way to get out of fulfilling a pledge one made to tzedakah?

קידושין כ"ח:

דמטללי ופירי נפשא
מליפין ולא עשין כלי
דסלקי אש נעלו (רות ד')
לאו דווקא דלקיים כל דבר
דרשין לקיים כל דבר
כדלקמן (דף מו.). דיקא
גמי. דלאו נמטט
עסקין דקחוי סופא כיצד
החליף שור נפשה וכו'.
דיק פירות גמי עבדי
הדישין. כל מטלטלין
אש שזניו כלי עבדי
מליפין כדכח וכו' והכי
מפרשין לה כל האשה
דמיס נאחר דהיינו מטט

אמר לו המוכר יש לך פרה לימן
דמיס א"ל הן שמאה לו זמנה או
צפרס אמר לו מוכר השור הרי מעות
שאתה חייב לי נמוס לך צדמיה
מעות הללו קונים ללא משוכת פרה
כחליפין דכליס: מאי טעמא. שאני
משאר מעות: סבר לה. תנא
דמתני' כר' יוחנן דאמר כו' ומשיכה
מדכנגד אימא: שמא יאמר לו.
המקבל מעות נשפרו חייבין אי מתרמי

מתני' רשות הגבוה בכסף ורשות ההדיוט
בהזקה "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט:
גמ' ת"ר כיצד רשות הגבוה בכסף גיזבר
שנתן מעות בבהמה אפי' בהמה בסוף
העולם קנה ובהדיוט לא קנה עד שימשוך
כיצד אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט
האומר "שור זה עולה בית זה הקדש
אפי' בסוף העולם קנה בהדיוט לא קנה
עד

משני סוגיא של שמועה זו בשיטה
אחרת ומפרשי דר"י ורז ששם פליגי
צפירי דוקא כגון פירות ממש או
בשר שור ולא בשאר מטלטלין ומולכין
הסוגיא נטר מאי דס"ד מעיקרא
למאי דלוקמין השתא מייחומא כר"י
שפיר דמודה הוא בשאר מטלטלין
דעבדי מליפין א"כ בשור חו"ל קאמר
ר"י דעבדי מליפין ולאו מילמא היא
דטעמא דר"י מפורש צפרק ההוב

פרה מחליף וגבי שפחה
מכר אלמא בהמה בחייה
נעשית חליפין. אפי' לרב
נחמן נעל לאר דוקא אלא
להוציא כל דבר שאין
עושה בו מלאכתו כגון
פירות ומטבע היינו טעמא
דלא עבדי חליפין משום
דדעתיה אצורתא וצורתא
עבדיא דבטלא שהמלכות
פוסלתה. ור"ש (ב' כתב
ה"י כיצד החליף שור
בפרה חו"ל) בשר שור
דלרב נחמן נעל דוקא
כלומר (בהמה ולא כלי)

Mishnah The Mishnah outlines two differences between transferring property to the Temple treasury and transferring it in private transactions:

The holy domain, i.e. the Temple treasury, acquires by means of money, בהזקה — **The holy domain**, i.e. the Temple treasury, acquires by means of money, בהזקה, **וְרְשׁוּת הַהֲדוּיִט בְּהוֹקָה** — whereas the private domain acquires by means of a proprietary act.^[19]

Furthermore, **one's declaration consecrating an object to the holy domain is as effective a transaction בהזקה** — as one's handing it over to a private person. **בְּמִסְרָתוֹ לַהֲדוּיִט** — as one's handing it over to a private person.^[20]

Gemara The Gemara cites a Baraisa that elaborates on the laws stated in the Mishnah:

הוּוּ כִיצַד רְשׁוּת הַגְּבוּהָ בְּכֶסֶף — **HOW** does THE HOLY DOMAIN acquire BY means of "MONEY"? **אִפְּלוּ בְּהֶמָה בְּסוּף הָעוֹלָם** — If THE Temple TREASURER GAVE MONEY to a private person FOR AN ANIMAL,^[21] **אִפְּלוּ בְּהֶמָה בְּסוּף הָעוֹלָם** — [THE TREASURER] ACQUIRES the animal on behalf of the Temple treasury. **וּבְהֲדוּיִט** — BUT IN the case of A PRIVATE person, even after he has paid the money for the animal, **לֹא קָנָה עַד שְׂיִמְשׁוֹךְ** — HE DOES NOT ACQUIRE it UNTIL HE DRAWS it NEAR.

The Baraisa illustrates the second law stated in the Mishnah:
כִיצַד אֲמִירָתוֹ לַגְּבוּהָ — **HOW IS ONE'S DECLARATION** consecrating an object TO THE HOLY domain **אִפְּלוּ בְּהֶמָה בְּסוּף הָעוֹלָם** — **LIKE HANDING** it OVER TO A PRIVATE person? **הָאוֹמֵר שׁוֹר זֶה עוֹלָה** — If ONE DECLARES, "THIS OX shall be AN *OLAH* OFFERING," **בֵּית זֶה הֶקְדַּשׁ** — or, "THIS HOUSE SHALL BE CONSECRATED [to THE TEMPLE TREASURY]," **אִפְּלוּ בְּסוּף הָעוֹלָם** — EVEN IF the ox or house IS AT THE other END OF THE WORLD, **אִפְּלוּ בְּהֶמָה בְּסוּף הָעוֹלָם** — [THE TEMPLE] ACQUIRES the animal or house. **בְּהֲדוּיִט** — BUT IN the case of A PRIVATE person, **לֹא קָנָה** — HE DOES NOT ACQUIRE the animal or house,

טור

When one pledges a donation, it is equal to a transaction. For this reason, one may not retract when giving a donation.

יו"ד, רנ"ח ו: אמירת אדם לגבוה כמסירתו להדיוט, לפיכך מי שנודר צדקה אי אפשר לו לחזור בו.

מרון

If one gave a donation by declaring a specific item worth \$100, he will give to tzedakah and it was worth more, he no longer can back out, since your word brought about a profit to tzedaka they get to keep it. However, if the item went up in value after you made the pledge, then one may retract.

רנ"ח יג: האומר חפץ פלוני אני נותן לצדקה בכך וכך, והוא שוה יותר, אינו יכול לחזור בו, דכל אמירה שיש בה רווחא לצדקה אמרינן ביה אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט, אבל אם לא היה שוה יותר באותה שעה, ואחר כך הוקר יכול לחזור בו, כיון שלא משך ולא נתן הכסף.

Mental pledge:

If one decides to give something to tzedakah and he did not vocalize his thought, must he fulfill it?

2 opinions: see next page בית יוסף.

בית יוסף

יגוא) ברתב הרא"ש בתשובה כלל י"ג (סי' א) אדם שקנה קרקע על דעת שיעשנו הקדש ולא הוציא מפיו כלום הוא דברים שזנב ואמר שמואל צפ"ג דשטעות (כו:) גמר בלבו לרצון להוציא בשפתיו אע"ג דכתיב (דברי הימים ב כו לא) כל נדיב לב עולות לה' הא אמרינן חולין מקדשים לא ילפינן והאידינא כל הקדש שלנו חולין הוא שאין עמה הקדש לנדק הביט ואינו אלא נדקה הילכך לרצון להוציא בשפתיו ע"כ וכחז רבינו תשובה זו צטור חושן משפט סימן ר"צ [בדק הבית] וכן פירשו הרב אלפס והתוספות והרא"ש בפרק שור שנגח (שם) והרמב"ם בפרק שמיני ממתנות עניים (ה"א) ל' [עד כאן] אבל המרדכי כתב צפ"ק דכ"ז (סי' חנא) דמדלמרינן צפ"ג דשטעות (שם) גמר בלבו מנין תלמוד לומר (שמות לה כג) כל נדיב לב ויש פרק האיש מקדש (קידושין מא:): פריך קממא דתלמודא אקדשים ותרומה מה להנך שכן ישנן במחשבה [הלכך מכאן] ל' פסק בתשובת הגאון שהגומר בלבו ליתן נדקה חייב כאלו הוציא בפיו ואע"ג דצפ"ג דשטעות קאמר דתרומה וקדשים שני כתובים הנאים כאחד ואין מלמדן פירש רש"י בתשובה לנדקה כנדריים ונדבות דמיא הילכך גמר בלבו ליתן נדקה חייב כאלו הוציא בפיו עכ"ל. ומהרי"ק בשורש קס"א (ענף ה-ו) כתב שהרא"ש בתשובה הנזכר תופס כר"י (ע"ז לה. סד"ה מחעון) ושרבינו חס (שם) חולק וסובר שאין לרצון להוציא בשפתיו וכן דעת רבינו פרץ בהגהת סמ"ק (סי' נו אות ט) וגם הרא"ש עצמו צפ"ק דשטעות (סי' יג) כתב דגבי נדקה מועיל גמר בלבו: [ל' ולפיכך הסכים מהרי"ק ז"ל לפסוק דגבי נדקה מועיל גמר בלבו:]

Rosh: if one bought a property intending to use it for הקדש but he never verbally expressed his intentions, can he retract?

According to שמואל even if one decided to donate, as long as he did not verbalize, he can retract.

By קרבן עולה, the pasuk says; כל נדיב לב, which teaches us that intentions are considered solidified?

We can not learn from קרבן to הקדש of today, which is considered less then the הקדש in the days of the Bet Hamikdash, for the money was going to the Bet Hamikdash. Therefore, one must verbalize his intentions.

The Mordechai, disagrees with the Rosh, he compares the laws of tzedakah to korbanot that are vowed and donated (נדריים ונדבות), where thought is enough. For this reason, he concludes if one thought of giving tzedakah, it is as if he said it and he is obligated to give.

רמ"א

Once a person has made up his mind to make a charitable gift, this thought is binding, and the mental pledge must be fulfilled.

אם חשב בלבו ליתן איזה דבר לצדקה, חייב לקיים מחשבתו ואין צריך אמירה, אלא דאם אמר כופין אותו לקיים, ויש אומרים דאם לא הוציא בפיו אינו כלום, והעיקר כסברא הראשונה.

ערוך השלחן

This Halacha that "thought," by tzedakah must be fulfilled, is only when one firmly decides to give, not just that it crossed his mind.

סימן רנ"ח לט: אך גם לדיעה ראשונה, לא מקרי גמר בלבו במחשבה בעלמא, אלא אם כן גמר בלבו ממש בהחלט כך וכך אתן לצדקה.

HALACHIC DISCUSSION

פתחי תשובה

This concept of a thought being equal to words is only, if you said I want to give, without saying the amount only thinking it. But if one did not verbalize anything, it does not obligate you.

עיינ בתשובת אש דת שהאריך בזה, והעלה להלכה דודאי כשהאדם לא הוציא מפיו כלום אף שהיה במחשבה שלו ליתן שום דבר לצדקה, אין שום חיוב עליו, כמו בכל נדר ושבועה דאינו כלום אם לא הוציא בשפתיו, אך אם הוציא מפיו מה שרוצה ליתן או כמה, וחשב במחשבתו על דבר או סך הידוע, אז צריך לקיים מה שחשב.

אמרי יושר

Regarding what the previous rabbi (quoted above) says, that thoughts only work when you verbalize your interest to donate, is incorrect, you are able and obligated to fulfill a donation even if start to finish was in the mind.

סי' קס"ב.

לכ' הרב החו"צ שלטלת היוחסין נו"ה פנחס ליביש תאומים כ"י:

א) בדבר השאלה צני שגמר בלבו צעה לרה כשיללה הש"ה יתן סך קלוב לעניי אהיק אס יט לו להסיר כדרו. הנה הכרעת רמ"א ז"ל דכדרי לדהא אף צונחצנה ונהני ונ"ש רונ"ע ונדצרי הפ"ת ס"י רנ"ח צ"ס ס' דת אט דבלא הול"א שום דבר ונפ"י ודאי ל"נו רק צהול"א ונפ"י ולא אונר כונה אז לריך לקיים מה שחשב הסי אינו ת"י ונדצרו תנוהים לכל ונע"ין צצ"י ס"י רנ"ח דונצ"ר שלכונה פוסקים ונחצנה ונהני כנדרי לדהא כמו צהקדש והרי צהקדש ודאי ונא"י גונר בלבו צלי שום דיצור ונ"י צקפרי טל תורה לירושלנוי קנהדרין פ"ו ה"י שהצאתי ונ"ש

שו"ת באר משה

כל נדיב לב כדילפינן פ"ג דשבויות, אלא משום דהכא מיירי שכופין אותו כ"ד לתת ואין אנו יודעין מחשבתו עד שיאמר, אבל ירא שמים חייב משיבש ידו כתיב גרסי' פ"ג [ג"ל פ"ג, מכות כ"ד א'] ודזכר אמת בלבו כגון רב ספרא, והיינו מעלימחא דאף להדיעט מקיים מחשבתו עכ"ל.

מקומה במדעי ומכרי"ק (שמעם טבע דעת אלו הפוסקים שהביא הרמ"א) יראה שא"ל לומר כהנשי דה אש ופלא לי על הגאון בעל פתחי השו"ב וקד"ו מהרש"א בגליון שהביאו דבריו בפשיטות. וגם בהגה"ק קמח"א מן הגרמ"א (יו"ד שס) רמז להשי' דה אש אבל לא העתיק דבריו, ובאמת דברי הד"א תמוכים, וכפי איש תח"י לעיניו. וכן הוא באור דרוש (ח"א ה"י) לדקה אהר"י (ה"ה) רבינו שלמה (ה"ה) רבינו הגדול רש"י ז"ל: ולדקה בגדרים וגדושה דמי הלכך גמ' בלבו ליתן לדקה אש"פ שלא הו"א בפיו חייב עכ"ל.

ועוד אני תמה על חשי' דה אש (הג"ל) וכלא ברמ"א (בא"ד שס) לזכר לעיני ביה"מ (סי' רי"ב) ושם (סעי' ח') כהנ' המחבר: קנה קרקע אדעתא שיטענו הקדש, ואלא הו"א בפיו כלום" י"א דכין שנגמ' בלבו" לתת לדקה חייב ליתן ויש מי שאומר דאש"פ דהתיב כל נדיב לב שולת, חולין מקושי' לא ילפינן, והאידנא כל הקדשים יש לו דין חולין שאין הקדש עמה לבדק בבית ואינו אלא לדקה, הלכך "על שלא הו"א בפיה" חייב כלום (הג"ה) איש להחמיר בסברה הראשונה עיין ביו"ד סיף סימן רנ"ח) עכ"ל ברמ"א, כפי שפירוש פתח המחבר דלדעב ה"א אף שלא הו"א בפיו כלום" חייב ליתן לדקה.

— ולפי"ז על בדידיו כדון שזכ האיש שכחז במחאה (טעמק) לנודך דקה והכריז בלבו לתת דקה ושזי עשה מעשה כתיבה לקיים הבראו (עיי' בחש"י ח"ס חו"ד סי' ר"כ ור"כ"ז בביתור חשי' ח"י סי' קל"ד כנ"ל) אליבא דר"ע ולכל הדעות חייב לקיים נדבת לבו ואסור לו לחזור. (מה שהמה בגאון בעל מק"ח בהגהותיו לאר"ח סי' הקס"ב שנעלם מגדולי שולס אלו גמרא מפורשת בגדרים בסוגי' דיש יד לדקה, סכדי' במחומים שמדעתא דנפשי' אמרתי ליישב כמו שמפורש בחש"י בית שלמה (חו"ד ח"ב סי' פ"ח) שהקשה קושי' המק"ח ותירלו בטומ"ד עיי"ב"ס).

(ע) **ועתה** נחזור אל שאלתינו כריש דברינו. כהנ' כה"ס (בחש"י סי' ר"כ ד"ה שנית וסי' רכ"ז ד"ה ומ"ש בגאון) האריך לזכר דעת הח"י דשבויות, נדר אלה וחרס כהנ' בהי שפיר שבוש נדר וכו' עכ"ל כתב דבמקום שכחז לשון אמירה אין כתיבה בכלל אמירה. אם כן אמירה לא הוי במקום שאסור להפסיק באמירה כתיבה לא הוי אמירה ומותר לכתוב מה שח"ה לומר. ומה דכתיב כתיבה הגדה וכמילוי' בפ"ה זה רק לענין שחייב לקיים מה שמחייב את עצמו בכחז כאלו נחייב בפ"ה תמא עוד עדיף מעשה הכחז מהבל פיו, אבל שיהי' לו כדון אמירה לענין הפסק אליבא דר"ע אינו כן ולכן מעשה כתיבה לא הוי הפסק במקום שאסור להפסיק בדיבור, כנ"ל.

(ז) **ופעם** נשאלתי מאחד שכחז מחאה (טעמק) לנודך דקה ושזי נחרט בו וקרא, ושאל ממני אם מחייב הוא לקיים וליתן בסכום שכחז מחאה דכוי כנדר ושזי אינו יכול לחזור ממנו. ואמרתי לכאורה מפורש בח"י, וביישו קמח"א מן בח"ס, דנדר כהנ' הוי נדר. אולם כאן לא נדר בפירוש, היינו שלא אמר הריני מנדר כך וכך לדקה, וגם לא הכחז הריני מנדר כך וכך לדקה ולהוי כמילוי' בפיו, אלא הכחז בדעתו ליתן כך וכך לדקה ושזי אלך וכחז מחאה (טעמק) על סכום זה, לא הוי אלא כמחבר ליתן דקה ולא כמנדר כהנ', עכ"ל אין נפק"מ כל כך לכאורה דבמחשז בלבו ליתן משום לדקה כבר הביא הרמ"א (יו"ד סי' רנ"ח סעי' י"ג) מחלוקת הפוסקים אם חייב לקיים מחשבתו, והרמ"א בהסכמה עלה עם הפוסקים שחייב לקיים מחשבתו וא"כ מחייב לקיים מחשבתו שכתב ליתן. אולם בפ"ה (שם אהר"י עיי') ובגליון מהרש"א (על דברי הרמ"א) הביאו מחש"י דה אש (סי' י"ד) שהביא לא הו"א לנודך אחר, והעלה דודאי כשהאדם לא הו"א בפיו כלום אף שהיה במחשבתו של ליתן שום דבר לדקה אין שום חייב עליו כמו בכל נדר ושבויה דאינו כלום אם לא הו"א בפיה, אך אם הו"א בפיו ליתן לדקה ולא הו"א בפיו מהו שרובה ליתן או כמה וחשז במחשבתו על דבר או סך הידוע אז לריך לקיים מה שחשז, וסכ"א גוונא אם חשז שיהי' לדקה הידוע אש"פ שתן ליד הגבאי בסכום הוי כמו שפירש ואינו ראוי לשמוח, ע"כ. ולפי"ז בנידון השאלה שנשאלנו בענין דקה אינו מחייב לקיים נדרו. שגור בלבו מאחר שמשולם לא הו"א בפיו וכחז.

(ח) **מתחלה** לא ריתתי ולא עלה בדעתי להאריך, אבל מן הכרח לזכר הלכה ז' מן ביסוד, עכ"פ בקלירא האומר, ומראה האם יעמוד דברי בעל חשי' דה אש. ובפרט שחש"י מהרי"א (יו"ד סי' ש"א) כתב בלא שום מקור אחר שדברי הדת אש מוכרחים, ובמחנה"מ לא ראה חשי' ברדצ"ו (ח"ד סי' אלף ר"ד). — ולזה שוררני דברי הדרכי משה (יו"ד סי' רנ"ח הג"ל) שמהם מצעים דברי הרמ"א, ומלשונו ה"ה נראה לי דלא כחש"י דה אש וכמו שיראה כרוחה כמו שעתיק לשון, אמרתי ועניתי להעמיק יותר לראות להיכן כדון נוסה, וז"ל הדרכי משה (שם אהר"י ג') ופסק המדרכי עוד שם דאפילו בלא אמירה אם חשז בדעתו חייב שנאמר (שמע"ל ל"ד) כל נדיב לב, ולא אמרו אמירה לגבוי' אלא משום דאז טופן לקיים, אבל במחשבתו לחוד אין אנו יודעים שכוף לכן, אבל ירא שמים חייב אם חשז עכ"ל ובי"פ פ"ק דב"מ (דף רמ"ה ע"ג) ובהגהה דף ר"ם ע"ב, אבל כהנ"ש כתב בחשונה כלל (יו"ג סי' א') דאין חייב במחשבתו דכוי דברים שבלב, עכ"ל. הרי דאי אפשר להבין מלשון הדרכי משה רק שהמדרכי ס"ל דבלב ממש בלי שום דיבור חייב לקיים מחשבתו שחייב. וכן מפורש במדרכי (פ"ק דקדושין סי' תל"ה): כי"ד אמירתו לגבוי' כמסירתו להדיעט האומר שז' זה שולח בית זה הקדש, והכ"נ במחשבתו, בלא אמירה" כדכתי'

שו"ת באר משה

Summary: If one wrote a check of a certain amount to an institution and then he regrets, can he rip up the check, or is writing equal to words?

Since we don't hold like the *אש ספר* quoted by the *תשובה פתחי*, we must conclude that conclusive thought even without verbalizing is an action, especially here in which he wrote it

דרך אמונה

This Halacha that thought is equal to words, is only if you were never planning on verbalizing it, however if one has a thought and is planning on speaking out his pledge, then his thoughts are not considered as a donation.

מתנת עניים פרק ח': ודוקא אם החליט בלבו, אבל אם רצה לומר בפיו, א"כ לא גמר בלבו שיהא צדקה עד שיוציא בפיו

According to this, if one had in mind to give a certain amount at the Aliyah, but knew he was going to be getting a *מי שברך* to announce it, can still retract.

שו"ת משנה הלכות

If one mentally pledged to give to a poor man, since he didn't verbalize he can switch to give to a different poor man.

לא. גמר בלבו לתת צדקה לעני מסויים, יתכן שיכול לשנות ולתת לעני אחר, גם לסוברים שמתחייב בצדקה ע"י מחשבה גרידא סו. [ועיין בהערה סז].

הצדקה לעני זה דוקא. ומדברי הגר"ח קנייבסקי שליט"א [ב"דרך שיחה", פרשת ראה, עמ' תקנח] משמע שצידד שטעם החזו"א משום שרק עיקר החיוב לתת לעניים חל במחשבה, אך החיוב לתת לעני מסויים אינו חל במחשבה.

סו. ואמנם הובא בשם הגרש"ז אויערבאך זצ"ל שהיה מעורר שראוי לאדם שמכין מטבע לתת לעני מסויים או לגבאי המסובב בביהכ"ג, שיגמור בליבו שאינו מכין לזכות לו עד שיגיע לידו ממש. [הו"ד ב"הליכות שלמה" ח"א פ"ו הערה 12, ובקונטרס 'שלמי נדר' הערה 24, עיי"ש שעי" שיתנה כך לא יצטרך לחזר אחרי אותו עני].

סו. ספר "צדקה ומשפט" [להגרי"י בלויא שליט"א, פ"ד הערה יג], ע"פ דברי האחרונים דמחשבה רק מחייבת לתת לצדקה, אך אינה כמסירה שיקנה להקדש, [וכג"ל בסעיף יד], עיי"ש. (ואמנם ע"י בשו"ת משנה הלכות [ח"ד סימן קכג] מש"כ לדרון ולדחות סברא זו).

ובדומה לזה הובא מדברי החזו"א, שהורה למעשה שאם חשב לתת צדקה לעני מסויים והלך העני ואינו יודע מי הוא, יתן המעות לעני אחר. [הו"ד בדרך אמונה ה' מתנו"ע פ"ח בעיון ההלכה ס"ק פח]. (ואמנם יש לעיין אם דברי החזו"א אמורים דוקא באופן שהלך העני ואינו יודע מי הוא, אך באופן שיוודע מי הוא אותו עני באמת יש עליו לתת

שו"ת משנה הלכות

Question: If one had a thought to give to a poor man, can one switch to give to a different poor man?

Answer: If one were to "say" I am giving to a specific poor man, then it wouldn't be a question that he can't change this commitment, and since by tzedakah thoughts and words are the same, it would seem that you shouldn't be able to switch.

Side note: Why don't we make a beracha on the giving of tzedakah, as we know we make berachot on mitzvot?

Answer: According to what we learnt that one can fulfill the mitzvah by just thinking, one doesn't make berachot on "thoughts", even though the mitzvah could also be done with words

והעולה לדין עכ"פ כיון דאיה לן כל בני ראשונים ז"ל דגמרי לזקה מקדשים וכן פסק רמ"א דסברא ראשונה עיקר ואפילו במחשבה אמרינן כמסירה להדיוט ממילא היה כדון פשוט דנחתיב במחשבתו ליהן לאוחו ח"ח לזקה כפי מה שרי בעת מחשבתו חף שלא הוליא צפה לאחרי עני רק הסכום של הזקה ואסור לשנותו וליתנו לפני אחר.

וראיתי לכת"ר שילא בסברא חדשה דנכי דנעיקר לזקה ככריע רמ"א ז"ל דגם במחשבה הוי אמירה לגבוה כמסירה להדיוט אבל שחכא מועלת מחשבה שיחנה דוקא לאוחו עני ויהיה אסור לשנות לתח לפני אחר לא אמרינן במחשבה שהרי אין זה לגבוה ולגבוה אין חלוק לאחרי עני שיחן. ואני לא צאחי לידי מדה זו אלא פשוט דאי נימא דמחשבה הוי כממירה לזקה וכמסירה להדיוט אין כ"מ בין אמירה למחשבה וכמו צאמירה כיון שאמר לפני

זה ח"א לשנות ככ"ז במחשבה ואצ"ח גמרא ואצ"ח סברא, אצ"ח סברא מאחר דקיי"ל לזקה במחשבה כדיבור הוא ח"כ כל דיני אמירה יש לו וכמו דצאמירה קיי"ל דאם אמר לפלוני עני דאינו ראוי לשנות דהוי כצא לידו מטעם דאמירתו לגבוה הוי כמסירה להדיוט הכ"ז לפי שיטות דס"ל דמחשבה כאמירה כיון שחישב לפני ידוע כרי חיקף נעשה שלו מטעם דאמירתו לגבוה הוי כמסירה להדיוט ויש לו חוצעים ואינו יכול לשנות דהוא הוא. וזה לפענ"ד פשוט בסברא.

ובדרך אגב נפל מילתא בליבאי טעם חדש למה אין מצרכין על מלוא לזקה לפמ"ש הב"י א"ח ס"י ח"כ נמה אין מצרכין בלשון על ביטול חמץ ותי משום דביטול הוא בלב ואין מצרכין על דברים שבלב ולפי"ז י"ל לזקה כיון לזקה הוי במחשבה ג"כ אין מצרכין על דברים שבלב ואף דאיחא נמי צפה מ"מ כיון דאיחא נמי בלב וכסברת החינוך וכמ"מ דנחלקו בסברא זו. וקל"ה ל"ע מחרומה.

הליכות שלמה

The rabbi used to prepare coins in front of him, so that if someone were to collect during prayers, they shouldn't disturb him.

The rabbi told people, when you see a collector do not think that you want to give him till, he actually comes to you. Otherwise, you can sin by pledging in your mind and not fulfilling, if he walks away.

One time a poor man passed by and left; the rabbi chased after him. When asked, why did you chase this poor man as this is daily routine? He said this time I pushed the money closer, but the poor man was blind and didn't realize.

ג. ההיתר להשיב באמצע קריאת שמע וברכותיה מפני הכבוד⁷, אינו אלא אם כבר פתח הלה לדבר עמו, אבל אם רק שלח להודיעו שרצונו לדבר עמו, אין היתר להשיבו⁸.

ד. מה שנתפשט שמסבבין לאסוף מעות לצדקה גם בזמן שאסור להפסיק, לא טוב הדבר⁹, כי ע"י כך מבטלים את המתפללים מתפלתם ומכוונתם¹⁰.

דבר הלכה

ג. ולכן אם הודיעוהו שאצו מצקס לדבר עמו דרך הטלפון, אם לא הוא הרים את השפופרת אלא אחר, אסור לו ליעול את השפופרת ולהשיב לו שלום, אף אם אצו יודע שהוא קרוב למכשיר הטלפון, הואיל וקו"ס לא שאל עדיין אצו לשלמו⁹.

ד. אבל איסור גמור משום אחיזת המעות צידו מסתבר לדיכא, ומש"כ הפמ"ג סי' 51 (הצי"א) המ"ב סק"ב) דהאיסור לאחזו מפליס נוגה גם בשעת ק"ש ופסקוי דומרה, הוא תמורה, דהרי יתכן דשאני תפלה דבעי כוונה טפי משא"כ ק"ש

ארחות הלכה

7. ראה סי' ס"ו ס"א. 8. כתבי תלמידים. 9. כתבי תלמידים. 10. ח"י כת"י למו"ט טוכה ח"א ע"ב. ועיין שפ"א שם ד"ה אמר שמואל, ופמ"ג סי' צ"ו במשב"ז סק"ב. 11. כתבי תלמידים. 12. רשימות. וכ"כ הפמ"ג סי' קל"ב א"א סק"א לענין חזרת הש"צ ובסי' תקס"ו משב"ז סק"ג לענין קה"ת. ורבנו היה מכין על יד מקומו קודם התפלה מטבעות לצדקה, והיו נוטלים משם, כדי שלא יופרע מתפלתו, מלבד אלו שרצה ליתן להם סך מסוים יותר מלשאר המקבצים, שלהם נתן בעצמו, אף אם הי' באמצע ברכות ק"ש. אך עב"ז כשקרה שלא היה כסף מוכן והזוקק להושיט להם בעצמו, היה מקבלם בסבר פנים יפות, ואף לקשה יום אחד שהיה בא ליטול מעות והיה מטרידו באמרות שונות, היה מטה אונו קצת כפי ההכרח מפני כבוד הבריות, וחזר לתפלתו, אף שהיה ניכר לכל כמה קשה עליו הדבר (ויצוין שלגשים המסובבות בין האנשים לגביית צדקה, כמו שמצוי לפעמים במקומות צבוריים, לא נתן, מפני שנהגות בזה שלא כראוי, דכל כבודה בת מלך פנימה). והיה מעורר, שיוהר כל אדם בדבר המצוי פעמים רבות, שמכין מטבע לתתו לעני או לגבאי מסוים המסבב ליטול צדקה, ולבסוף לא עבר אותו אדם על פניו, דקרוב הדבר להכשל בעון נדרים ח"י, ולכן יוהר לגמור בלבו שאינו מכין לזכות לו עד שיגיע לידו ממש. ואירע פעם שעבר עני על פניו ולא נטל מידו, וחפשו רבנו אחריו ליתן לו את המטבע, וכששאלוהו הרי מעשים בכל יום הם כנ"ל ומה יום מיומיים, השיב כי בדעתו מוחלט תמיד שלא יהי' לצדקה אלא כשיגיע ליד העני כנ"ל, אולם הפעם כבר הגיש המטבע ליד העני ממש אלא שהלו (שהי' סגי נהור ל"ע) לא הרגיש בכך, ונסתפק אם גם זה נכלל בהחלטתו הנ"ל, ולכן חפשו אחריו. והיה משנן ומוזייר רבות בעניו זה לתלמידיו ובאי ביתו בעניו הזהירות בנדרים בכלל, ובפרט בכל הנהגה טובה

ספר 'כל נדרי' - פרק ס"א - קבלת נדרי צדקה

דעות הסוברים שמחשבה מחייבת בצדקה

- מ. גמר בלבו לתת צדקה ולא הוציא אמירתו בשפתיו, לדעת כמה ראשונים מתחייב עי"כ ונעשה בזה "נדרי צדקה". וכשיטה זו הכריע הרמ"א.
- יא. יש שכתב שגם לשיטה זו אין מחשבה לצדקה מחייבת אלא כשאמר בפיו שיתן לצדקה, ורק את הסכום שיתן או את החפץ שברצונו לתת לצדקה לא פירש בפיו אלא חשב בלב, אך אם לא הוציא מפיו כלום, אין המחשבה מחייבתו לכל השימות כי. ויש חולקים שבכל אופן מתחייב מחמת מחשבתו לשימות אלו כי. וכשיטה זו נקטו לדינא כמה מפוסקי זמנינו כ"ח.
- יד. לדעת הרבה אחרונים גם לשיטה זו שמחשבה בצדקה מחייבת, היינו רק שמתחייב בכך מטעם נדר, אך מכל מקום לא נעשה הממון עי"כ ממון עניים, והמטבעות אינם נתפסים בצדקה, ואין אומרים בזה "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט" לג. ונלפ"ז אם חשב לתת צדקה לעני מסויים, יכול לשנות ולתת לעני אחר ל"ד. ויש שפקפקו בזה לה.

The Tzedakah Treasury

- 1) A pledge to charity is a binding neder, vow, which must be fulfilled under all circumstances. The only way out of the vow is if a rabbi annuls the vow. However, under ordinary circumstances a rabbi should never annul a charitable vow because he is causing a monetary loss to the poor; a Rabbi who does this should be punished. Once the pledge has been redeemed and the money has been handed over to the gabbai tzedakah, the vow can no longer be nullified, and the donor can make no more claims on his money.
- 2) The following commitments are considered to be charitable vows even though no mention was made of charity: A) A person who promise a personal, friendly gift to a good friend. B) a person who hires a poor man to do work for him and promises to pay him a salary which exceeds the normal pay scale in order to give him charity in an honorable way.
- 3) If someone made and said, "if so and so who is deathly ill will be cured, I will donate such and such an amount to tzedakah," and then the sick person died, the person is exempt from fulfilling his vow because it was clearly conditional. However, if one

pledged tzedakah in the hope of a recovery for a sick person, but did not verbalize any conditions to his pledge, the pledge must be honored even if the person died.

- 4) Ordinarily, a person must verbalize a vow in order for it to become an obligation. A mere thought has no halachic significance. In regard to charity the law is different. Although it is true that if one merely thinks about giving a gift to a poor person or an institution but has made no firm decision, this mental consideration is not binding; nevertheless, once a person has made up his mind to make a charitable gift and has assumed a firm mental commitment, this thought is binding and the mental pledge must be fulfilled. Mishna berura concurs with this and considers a charitable vow like הקדש נדרי a pledge to the holy temple, even where a mental commitment is binding.
- 5) A common situation where this halacha comes into practice is when a person sees a pauper going around collecting in the synagogue during prayers and he casually thinks to himself that if a poor man comes to him, he will give him something. However, the poor man leaves without soliciting this individual. This casual conditional thought is not a vow to charity because it is human nature to come up with an idea and then to change his mind. A thought is only considered a binding vow when one makes a firm mental commitment to follow through under all circumstances.
- 6) Rabbi Moshe Shternbuch explains that according to Rambam the only vows which become binding with thought alone are vows to sacrifice to the altar of hashem. For all other vows, thought of the heart are not binding. However, when provides a destitute person with his basic, primary life support this is tantamount to offering a sacrifice of flesh and blood to God and so even the thought to give such charity is binding. Similarly, a thought to give a donation to support Torah study is like burning a offering to the almighty. But other types of tzedakah, such as providing for non-essential, secondary needs of the poor, are not tantamount to an offering and only verbal vows are binding in such cases.

To conclude :

One should always have in mind that he does not commit to any pledge until he verbalizes it, this way he won't get into this complication.

He should have in mind, that even if he pulls the dollar out to give the guy, it is still not a commitment, as long as he does not hand it over.